

LIBRIS

We know
books

Mihaela Gorea s-a născut la 24.11.1986 în Cluj-Napoca. Absolventă a Liceului „Mihai Eminescu” din Cluj-Napoca, a Facultății de Științe Economice (profil marketing) și a Colegiului de Asistenți Medicali. Actualmente lucrează la Institutul de Gastroenterologie și Hepatologie „Octavian Fodor” din Cluj-Napoca.
Romanul *Dragoste și adevăr* este cartea ei de debut.

Mihaela Gorea

DRAGOSTE
și
ADEVĂR

LIMES
2020

Colecția ROMANUL ROMÂNESC AL SECOLULUI XXI

Editor: MIRCEA PETEAN

Coperta: OANA STEPAN

© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Florești – Cluj
Tel.: 0723/194022
Email: edituralimes2008@yahoo.com
www.edituralimes.ro

Ședința se anunță una cu surprize. Tot staff-ul aștepta să o cunoască pe nouă directoare a companiei. Toți se întrebau cine-o fi, mai cu seamă că nu primiseră detalii. Zac, managerul de producție, un tip înalt, cu ochii verzi și statură impozantă, era extrem de nerăbdător s-a cunoască având în vedere că era admiratorul numărul 1 al sexului frumos.

În traseul meu zilnic, cu taxiul, pe aceeași rută, mă gândeam la viitoarea mea meserie, la pasiunea mea de-o viață. Sau poate la o iubire pierdută, o iubire care încă își avea lăcașul în sufletul meu. Da! La asta mă gândeam. Mă gândeam la dragostea neîmpărtășită și intensă ce o simțeam și pe care încă o simt. Dar de fiecare dată îmi reveneam în fire și prin minte îmi treceau toți prietenii, familia sau bărbații care îmi făceau curte în fiecare zi și-mi spuneam: „Ce-mi trebuie mie o iubire fantomatică, imposibilă, la care nu am dreptul și integritatea morală să mă gândesc? Deși nu fac nimic greșit în a mă cufunda în pasiunea mea pentru acel om. Nu a murit, nu are consoartă... e pur și simplu o persoană ca oricare alta, cu avantaje, dar și dezavantaje, cele mai multe, dar pe care nu le văd. Sau cel puțin mă încapățânez să nu le văd.”

Gândurile mi-au fost spulberate de vocea groasă a taximetristului:

– 10 lei 20, domniță!

Fără să-mi revin pe moment, îi întind 15 lei și ies din mașină, cufundată încă în abisul gândurilor mele.

Era 8:15, așadar aveam timp să-mi beau cafeaua, cea fără de care nu-mi puteam începe ziua, întrucât cafeaua „face ziua mai productivă”.

Intru în camera de gardă însuflețită, așa cum făceam de fiecare dată când mergeam la Institut. O făceam din pasiune, de aceea făceam voluntariat, cu toate că presimțeam că nu aceea era menirea mea. Făcusem totuși o facultate de elită.

– E o zi superbă, fetelor, sper să fie și una ușoară!

Nu apuc să termin de rostit ultimul cuvânt, că echipa SMURD își făcuse apariția. „Accident auto, pacient în stare gravă, multiple traumatisme, pierde mult sânge!”

– Halal zi superbă, Mara! mi-a tăiat Dana elanul cu jumătate de gură, trăgându-și mânușile sterile.

– Branula, tăvița cu ustensile, Mara, rapid!

Am luat în grabă toate ustensilele și m-am apropiat de pacient. În momentul în care am vrut să-i măsoz pacientului tensiunea arterială, am avut parte de cel mai mare șoc de când îmi desfășuram activitatea în Institut. Deși era aproape desfigurată, recunoscusem pacientul. Era un prieten vechi, un amic pe care nu-l văzusem de aproape 3 ani, cu care avusesem o prietenie scurtă și care avea o oarecare legătură cu persoana care-mi trezea și acum, după atâta timp, aceleași sentimente. Nu-mi venea să cred. Am înlemnit pentru o secundă, trecându-mi prin minte toate vorbele frumoase și sfaturile pe care mi le dăduse acest prieten.

– Doamne, e amicul meu! O, Doamne! Am început să gândesc cu voce tare.

Mi-am revenit în fire după două secunde, deși mi s-a părut că trecuseră minute bune în momentul în care am auzit vocea medicului de gardă:

– B3, de B3 avem nevoie! Sunați repede la Compartimentul de Transfuzii!

Asistenta, care în acea dimineață făcuse inventarul laboratorului, i-a spus medicului că nu dispun de grupă sangvină cu pricina. În tot blocul operator se răspândi o tensiune uluitoare și urletele doctorilor iritați că nu pot salva o viață din cauza sistemului sanitar necruțător, nu mai conteneau.

– Doctore, mi-am făcut ieri analizele, am aceeași grupă de sânge! Repede, Dana, adu o branulă, nu sta și te uita, recoltează-mi! i-am spus extrem de panicată.

Dana știa de analizele mele de rutină și de rezultatele bune și și-a dat seama că sunt compatibilă, mai cu seamă că nici nu mâncasem nimic toată ziua.

După efectuarea tehnicii, am rămas singură în laborator. În toată încăperea eram doar eu. Dintr-odată, lacrimile îmi podidiră pe obraji. În momentul în care am vrut să mă ridic, o amețală puternică mi-a cuprins tot corpul și m-am prăvălit pe podea.

– Mara, revino-ți, fata! Ai înnebunit? Ne sperii și tu?

Asta am auzit când mi-am revenit în fire. Am deschis ochii și am văzut-o pe Dana, cu lacrimi în ochi, dar în același timp, zâmbind ștrengărește, așa cum o știam toți.

– E bine? Am întrebat-o speriată mai mult ca oricând.

– E la Terapie Intensivă, i-a fost indusă comă, nu are rost să-ți spun de ce pentru că știi deja.

– Dar o să fie bine? Merg să întreb medicul.

Și vrând să mă ridic, Dana m-a apucat de braț:

– Iar începi? Înainte de toate, ia și mănâncă sandwich-ul ăsta, știu că nu le fac întocmai ca tine, dar ia și mănâncă. Ți-au luat aproape 200 de mililitri de sânge, vrei să cazi iar? Nu mergi nicăieri!

Am rămas pentru o clipă bulversată. Știam, în adâncul sufletului meu ca prietenul meu avea puterea să se vindece sau cel puțin speram asta.

Trecuseră două săptămâni de la incident. Parcurgând același traseu, cu aceleași gânduri, dar care îl includeau acum și pe amicul meu, ajung la Institut abătută parcă. După rutina cafelei cea de toate zilele, am intrat în camera de gardă. Luându-mă pe nepregătite, Dana m-a anunțat, cu seriozitate, dar și cu o scelipire ciudată în ochi, să merg de urgență în cabinetul doctorului. Am făcut stânga-împrejur și vrând să fac întocmai cum îmi spusese asistenta-șefă, m-am oprit pentru o secundă să dau „Bună dimineața”. Apoi am plecat în grabă către biroul șefului cu o oarecare reținere.

Holul ambulatoriului mi se părea mai lung ca niciodată, deși cabinetul era la doar patru saloane distanță de cameră de gardă. Nu am apucat să pun bine mâna pe clanță, că am și auzit vocea autoritară:

– Mara, te așteptam! Vino cu mine!

Și mai bulversată, ascult de medic și ieșim din birou, mergând fără să-l pot întreba ce s-a întâmplat. Doar nu greșisem cu nimic. Care era problema lui? mă gândeam. În cele din urmă, am ajuns în dreptul unui salon:

– Fetițo, te rog, intră!

Gândindu-mă că probabil, urmează să mă testeze în fața unui pacient, cineva m-a întrerupt:

– Copilă, a trecut ceva vreme de când nu te-am văzut! a reacționat pacientul cu o voce atât de cunoscută și care îmi provocase o bucurie atât de mare încât nu m-am putut stăpâni să nu plâng.

– O, Doamne, ți-ai revenit! am zis împreunându-mi mâinile și privind către Cer.

– Fără prea multă agitație, conchise medicul, și el vizibil încântat. Pacientul trebuie să rămână liniștit dacă dorește să plece acasă peste o săptămână.

– Nemernicule, crezi că e după tine? Cum ai putut să pățești una ca asta? Să nu te mai prind că faci prostii, ne-am înțeles? l-am certat eu, abia putându-mi potoli lacrimile.

– Vino să te îmbrățișez, nu foarte strâns, vorba doctorului e lege, însă foarte profund!

Acel moment din viața mea m-a schimbat într-o oarecare măsură...

– Mara, îmi zise Mel la telefon, la 15:30, la cafeneaua Gopo, da? Am pentru tine jobul vieții tale!

– Perfect, veni răspunsul meu categoric, după care am închis telefonul atât de încântată încât nimeni și nimic nu-mi putea șterge zâmbetul de pe față.

„Oare fac bine ce fac, Doamne? Oare asta e planul Tău pentru mine? Mel e un om capabil, cu capul pe umeri, administratorul uneia dintre cele mai puternice companii de pe piață la ora actuală. Din moment ce și-a propus să facă din mine o femeie de succes, înseamnă că știe el ce spune. Dar dacă o să ajung în punctul de unde am plecat? Da, e un pas înainte pentru cariera mea, dar sunt atâtea la mijloc. Un alt job, o altă viață, însă... aceleași sentimente, aceiași oameni dragi care au intrat în viața mea într-un moment pe care aș vrea să-l trăiesc din nou, dar sub altă formă... Ceea ce e puțin probabil să se întâmple. Ei și? E viața mea, asta îmi doresc, împlinire profesională. Gata, plec! Mă așteaptă Mel!”

– Uite ce e, mi-a zis Mel, la noi în companie s-au eliberat două posturi, cel de manager Resurse-Umane și cel de manager de Producție. Amândouă kolegele intră în concediu de maternitate, or fi petrecut

împreună, spuse Mel zâmbind ironic. Sunt convins că ești capabilă să conduci oricare dintre aceste două departamente. Trebuie doar să alegi. Așadar, gândește-te foarte bine.

– Mel, e un job de doi ani, până se întorc fetele...

– Până se întorc ele, tu o să fii managerul lor! Mi-a replicat Mel cu o certitudine uluitoare. O să te ajut să urci panta și să te realizezi. Însă trebuie să mă ascuți și mă urmezi. Vei avea foarte mult de muncit, trebuie să fii conștientă de asta, dar satisfacția ta ulterioară o să fie nemăsurabilă. Uite ce-mi propun pentru tine: o să-ți desfășori activitatea aici, în oraș. Și pe urmă, ghici ce te așteaptă?... Filiala 2 a companiei. Ce zici?

În momentul acela prea puțin m-am gândit la ce-mi spusese Mel. Mă încercam o oază de sentimente de... teamă. Teamă nu pentru că nu mă consideram capabilă să fiu în fruntea unei companii, căci știam de ce sunt în stare. Alțeva mă măcina...

– Ești sigur, Mel?

– Așa cum nu am fost niciodată! Și-mi zâmbi.

– Știi ce, îi răspund, o să pară că mă răzbun, dar cred că o să merg pe jobul de director de producție, realizând că parcă Mel îmi intuia răspunsul.

Era o dimineață de luni nemaipomenită. Tot universul complota în planul meu de a deveni ceea ce-mi doream. Mă trezisem cu dispoziție bună, iar pe măsură ce se apropia ceasul, deși deveneam tot mai sigură de mine, de ceea ce urma să realizez, eram cuprinsă de iluzia că toată munca mea avea să mă trimită acolo unde toate sentimentele mele își aveau lăcașul de aproape 3 ani.

În sfârșit, îmi trag suflarea, îmi usuc părul, mă îmbrac cu sarafanul roșu închis și pornesc spre mașină care mă aștepta.

– Bună dimineața. La Institut? m-a întrebat taximetristul zâmbind, care îmi cunoștea deja traseul.

– Azi o să mă duceți spre locul care probabil o să-mi aducă cea mai mare satisfacție profesională de până acum, dar și o mică urmă de regret. La Financial Ră, vă rog!

Știam ce mă așteaptă, fusesem deja la interviu, așadar, într-o anumită măsură, îmi cunoșteam viitorii colegi.

Am fost primită cu mult entuziasm de oamenii companiei, de la operatori până la manageri – cred că Mel avusese o contribuție la asta. Totul era extrem de bine pus la punct, fiecare știa ce are de făcut ca lucrurile să meargă perfect în companie.

– Doamna manager, sunteți chemată în biroul directorului general!

– Sigur, veni răspunsul meu ferm.

Eram deja un pilon important în departamentul de Producție.

– Doamna Georgescu, mă bucur să văd că lucrurile merg din bine înspre excelent în departamentul condus de dumneavoastră. Ați făcut o treabă foarte bună și mă gândesc pe viitor la o avansare. Vă rog, aștept un răspuns prompt: credeți că sunteți capabilă să conduceți o filială a companiei noastre?

Știind că la un moment dat urmau să mi se spună aceste cuvinte, însă nu atât de repede, după doar nici 7 luni, îi spun directorului:

– Domnule manager, dacă știi să conduci un grup format din 50 de persoane și-i stimulezi să muncească cu pasiune, cu siguranță poți conduce și o mie, fără probleme.

– Prea bine, domnișoara director, mulțumesc. Vă puteți retrage.

– O zi excelentă să aveți! I-am spus șefului ieșind din birou puțin mirată și parcă nerealizând ceea ce tocmai auzisem.

„Atât de curând?“, atât apucasem să-mi zic în gând, în momentul în care țârâitul telefonului m-a speriat:

– Domnișoara Mara, ce-i cu bulversarea care ți se citește pe chip? Ceva nu e în regulă?

– Domnule Mel – la serviciu eram colegi și respectăm asta cu desăvârșire – e... prea devreme pentru propunerea șefului!...

– Colega, permite-mi să te contrazic, dânsul și-a dat seama destul de târziu de capacitățile tale de lider! Te aștept la cafenea. În 10 minute!

– Nu pot acum. Am de lucrat la un proiect de eficientizare a producției.

– Nici o problemă, veni răspunsul lui Mel, te înțeleg perfect. Doar dă-mi voie să te felicitez cu o strângere de mână.

Și două clipe mai târziu și-a făcut apariția în spatele meu.

– Sunteți un manager desăvârșit. Felicitările mele!

– Mulțumesc, îi răspund, am avut un mentor deosebit. Cred că eu trebuie să vă strâng mâna!

Salutându-ne în cel mai profesionist mod de mulțumire, Mel îmi spuse în șoaptă:

– După program, la Gopo Caffè!

– Mel, o să te dezamăgesc puțin, dar trebuie să-ți mărturisesc ceva. În momentul în care șeful m-a întrebat dacă sunt capabilă să conduc o filială a companiei, în gândul meu s-a strecurat cu totul altceva. Nu satisfacția profesională a tronat în mintea mea, ci... el! El a fost primul meu gând. Și nu mă întreba de ce...

– Am bănuț că asta o să se întâmple, Mara! Dar mai știu și ce caracter puternic ai!

– Mel, dacă accept propunerea...

– Și o vei accepta, veni prompt răspunsul. Continuă!

– Ei bine, aici vine greu pentru mine. Am ajuns iar la acel moment din viața mea, în care deși realizez că am ajuns pe culmile succesului, nu mă pot bucura pe deplin. Ți dai seama? Toate aceste sentimente, iubirea aceasta profundă pe care nu am reușit să mi-o scot din suflet și teama în ceea ce privește revederea... Cum voi reacționa?

– Mara, ți-e nu-ți stă în caracter să mă dezamăgești! Doar ascultă-mă și nu spune nimic. Fiind prieteni de atâta timp și în egală măsură, colegi, sunt convins că o să acționezi cu diplomatie. O să te descurci remarcabil în momentul revederii. În schimb, abia aștept să văd chipurile celor prezenți în momentul ăla... Pentru că, pentru majoritatea persoanelor din conducere de acolo tu ești o figură cunoscută, după cum bine știi. O figură care, la un moment dat, era compatibilă cu ei din orice punct de vedere, mai puțin cel profesional: din perspectiva prieteniei care s-a legat între voi și, nu în ultimul rând, din cea al dragostei, sentiment pe care l-ai simțit cu adevărat doar atunci când l-ai cunoscut pe el.

– Mel, nu mi-e greu să merg acolo să muncesc, știi doar, fac ceea ce-mi place cu adevărat. Însă îmi trec prin minte toate acele clipe în care mi-am legat amorul de acest tânăr cu atâta inocență și neștiință, clipe care m-au făcut să trăiesc până în prezent povestea unei iubiri neîmplinite... Cum să rezisti tentației mângâierilor și sărutării rece pe obraz când cu ochii m-a

făcut prizoniera inimii lui? Îmi aduc aminte de momentul în care am acceptat invitația prietenilor să petrecem sărbătorile de iarnă împreună. Îmi aduc aminte cu drag de Oli care mi-a spus: „Vino la noi, te vei simți minunat aici, știi doar că suntem oamenii distracției! O să fie excepțional!”. Așa a și fost! Când am ajuns, Lara, soția lui Oli, mi-a zis că o să petrecem împreună cu câțiva dintre colegii lor, iar eu fusesem destul de încântată, având în vedere că doar cu oameni se poate organiza o petrecere de neuitat. Și, după cum știi, pentru mine au fost, cu certitudine, de neuitat, acele momente. Îți dai seama, Mel? În clipa în care privirea ni s-a intersectat, în sufletul meu s-a produs ceva ce nu mi se întâmplase niciodată. Tu știi ce incozi sunt fluturii în stomac, Mel? I-am zis zâmbind, deși ochii umezi mă trădau. Observăm cum mă privea, felul în care-mi vorbea. Era atât de tandru... Iar a doua zi, lui Oli i-a sunat telefonul și după câteva clipe mi-a spus: „Mara, cineva dorește să-ți vorbească!”. Eu, într-un mod cât se poate de flegmatic, îi răspund: „Cine mă caută, pe mine, pe telefonul tău? Ia dă-mi să vadă”. În clipa în care am dus telefonul la ureche, l-am auzit pe el, care tocmai mă invitase la o cafea. Fără să mă exteriorizez prea mult, deși fusesem destul de încântată, i-am răspuns prompt: „Unde crezi că vom găsi o cafenea deschisă în prima zi de ianuarie?”. El luase răspunsul meu ca pe un accept la invitație. Am vorbit mult. Aveam atâtea în comun. Descoperisem că a locuit în copilărie foarte aproape de mine și că am urmat cursurile aceleiași școli generale, dar eram prea mici ca să ne mai aducem aminte. A fost o după-amiază de vis. În cele din urmă, m-a condus acasă și, ca un gentleman, m-a sărutat pe obraz și mi-a spus încet la ureche: „Îți mulțumesc pentru această zi!”. Ne-am luat apoi „la revedere” și am intrat în casă la Oli și Lara, care mă așteptau nerăbdători să le povestesc, în detaliu, cursul ieșirii mele la cafea. Am petrecut foarte frumos cele câteva zile în compania lor, iar în 3 ianuarie m-am întors acasă foarte însuflețită. Dar și cu un regret enorm și cu o întrebare: oare ce a însemnat acel bărbat pentru mine și de ce mă întristează la gândul că, probabil, nu-l voi mai revedea, deși între noi nu fusese decât o prietenie frumoasă?

– Mara, nu-ți face rău singură aducându-ți aminte...

– Dar, prietene, după câteva zile m-a sunat, iar după altele, a venit în orașul meu doar ca să mă vadă! Zilele treceau și, încet-încet am pus bazele unei frumoase relații de dragoste. Trăiam cele mai fericite clipe de până atunci în compania unui bărbat. De ce a trebuit să se termine totul atât de brusc? Ce a putut determina ruptura asta? Nu înțelegeam și, deși nu i-am cerut nici o explicație, și acum, după aproape 3 ani, mă întreb același lucru.

Dar mai rău e că încă mai există acele sentimente... De aceea mi-e oarecum greu să-l revăd...

– Mara, destinul fiecărui om depinde de ceea ce-și dorește cu adevărat. Eu nu cred în destin, eu cred că Dumnezeu are, pentru fiecare dintre noi un plan. Iar dacă planul Lui pentru tine e să-l întâlnești, atunci așa trebuie să faci! Ascultă ce-ți spun, într-o zi, persoană care ți-a închis ușa va cersii să-I mai calci pragul!

În acel moment, am izbucnit în lacrimi și l-am luat pe Mel în brațe. Eram atât de afectată! Îmi adusesem aminte de cele mai intense momente din viața mea, dar și de cele precedate acestora.

– Mara! Unde e femeia puternică din tine? Gata! Drumurile dificile duc adesea către cele mai frumoase destinații! Și-mi șterse lacrimile cu mâna.

Revenindu-mi, mai mult ca sigur doar pentru moment, în fire, i-am răspuns cu cel mai mare entuziasm pe care-l avusesem de când intraserăm în cafenea:

– Vom merge înainte, Mel! Doar știu de ce sunt în stare!

Ziua se anunță destul de tensionată, având în vedere că urmau să fie luate decizii importante.

Eu lucram intens la proiectul de eficientizare, când, brusc, m-a întrerupt Mel, fără să bată la ușă. Cu o privire suspectă, mi-a spus:

– Domnișoara manager, sunteți chemată la ședință. Și... să nu uit, o parte va avea loc în biroul directorului de filială. Te așteptăm în 5 minute.

– Bine, veni și răspunsul meu, cu toate că încă eram cufundată în teoriile mele.

Ajunsa în birou, am fost invitată să iau un loc, alături de domnul Mel și de secretară acestuia.

– Domnișoara director de producție, mi-a zis șeful fără a ocoli subiectul, cred că ești persoana cea mai competentă să conducă Filiala 2 a companiei, ne bazăm pe dumneavoastră sau nu?

Auzind acestea, pentru o clipă, m-am uitat fix în ochii lui Mel, care scilicet de satisfacție, după care am răspuns:

– Dacă dumneavoastră considerați acest fapt drept unul de bun augur, atunci aștept să-mi spuneți care sunt formalitățile și de când începem!

– Înainte de toate, vreau să vă felicit pentru decizia luată și pentru contribuția adusă companiei. Nu ne este ușor să ne despărțim de dumneavoastră, însă colegii noștri au mai mare nevoie de experiență pe care ați acumulat-o, replică managerul general al filialei.

– Vă mulțumesc, domnule!

– În regulă, ne așteaptă Sală Ovală, avem o ședință de susținut, ne întrerupse Mel.

În drum spre sala de ședință, Mel m-a luat deoparte și mi-a spus în șoaptă:

– Sunt foarte mândru de tine. O să-ți dau o veste care o să te bucure. Staff-ul din Filiala 2 nu va ști cine este noul lor manager general decât în momentul în care îți vei face apariția acolo. Ei știu, în prezent, că vor avea un nou lider, o doamnă de la sediu cu rezultate remarcabile și cu un plan de eficientizare pentru filiala lor.

– Ești nebun, Mel? Cum ai reușit asta? i-am șoptit stupefiată.

– Am totuși un cuvânt de spus. Doar sunt șeful cel mare, veni răspunsul lui rapid și plin de haz.

– Te iubesc, frate! I-am șoptit, ca un copil ce, parcă, tocmai primise cea mai frumoasă jucărie.

M-am urcat în mașină, dar înainte de toate, mi-am împreunat mâinile și, privind spre Cer, am spus: „Mulțumesc, Doamne că m-ai ajutat să ajung până aici, iar dacă am greșit în a-mi urma visele, Te rog, iartă-mă!”.

– Ești gata, Mel?

– Să mergem! A exclamat cu entuziasm.

– Spre ce mergem? Spre a ne urma idealurile, spre a demonstra că nu ne-am zbatut degeaba să muncim! i-am spus, pupându-l pe obraz pe cel care mi-a fost mentor și care făcuse din mine un lider de elită în mai puțin de un an de zile.

Ajunși în apropiere de localitate, în dreptul Filialei 2, am oprit mașina și, fără să scot nici un cuvânt, am privit îndelung.

– Sunt toți la muncă, am zis câteva clipe mai târziu. Îți aduci aminte, Mel, când mi-ai spus că momentul tău de glorie va fi cel în care le vei vedea chipurile? Ei bine, poate că sunt cea mai rea ființă de pe pământ, dar acest lucru a devenit, și pentru mine, cel mai așteptat moment!

În următoarea secundă am pornit spre oraș cu o atitudine care părea mai degrabă un complot.

După câteva minute de condus, prietenul meu m-a rugat să-l las pe el să conducă.

– Nici o problemă, veni răspunsul meu, iar schimbul s-a făcut rapid.

Nici unul dintre noi nu am scos nici o vorbă până ce am ajuns la destinație. Locul unde am oprit mi-a fost cunoscut și la fel de familiar ca și acum ceva ani în urmă. Era locul unde locuia Mel atunci când ne-am cunoscut. Dădusem acolo câteva petreceri..

– Știi, am tot vrut să te întreb, aici e locuința ta de protocol, dar a mea?

– Apartamentul tău de serviciu va fi, din seara asta, cel care, timp de 2 ani, a fost al meu.

– Atât de aproape? Am îngânat în șoaptă, deși Mel mă auzise. Probabil îl voi întâlni destul de des...

– Locul acesta cred că-ți va face mult bine. Cred că te va face să reflectezi asupra sentimentelor tale.

– Mel, îi spun după câteva clipe de tăcere, îți mulțumesc pentru toată munca ta de a face din Mara ceea ce este acum!

– Tu îmi mulțumești? Sari Mel. Eu nu-ți voi putea mulțumi toată viața pentru ceea ce ai făcut pentru mine, la un moment dat.

Ne-am îmbrățișat puternic și ne-am despărțit cu ideea că ne vom suna ori de câte ori vom simți nevoia.

Am intrat în casă, pe de-o parte liniștită că voi locui într-un apartament familiar, dar pe de altă parte, cu un gol în stomac. „Oare îl voi întâlni înainte de vreme? Și dacă va fi așa, ce reacție voi avea? Dar el?”, mi-am spus așezându-mă confortabil pe canapea.

Priveam în jur. Totul rămăsese neschimbat, aceleași draperii, aceleași mobilier... aceleași amintiri. Pereții locuinței fuseseră de câteva ori, împreună cu Mel, confidentul meu, care mă ascultau fără să mă întrerupă. Acel loc îmi trezea doar amintiri neplăcute, cu toate că fuseserăm cu toată trupă de prieteni acolo, când relația mea cu bărbatul din visele mele era frumoasă.

Dintr-o dată, m-am ridicat de pe canapea în picioare și mi-am spus cu voce tare: „Apartamentul ăsta are nevoie de schimbări majore!” Și o puzderie de idei începuseră să-mi invadeze mintea. Tot felul de idei de amenajare a spațiului, mai cu seamă că mi se dăduse liber arbitru să-mi fac șederea cât mai confortabilă. Mi-am luat, așadar, agenta și un pix și am